

Ba Tôi

Chu Thị Hồng Hạnh

Những ký ức về Ba như những thước phim quay chậm, từng kỷ niệm rõ ràng, đầy ắp thương nhớ ùa về trong lòng tôi mỗi khi nhắc đến ông. Gia đình tôi trước năm 1975, có Bà nội, Ba, Mẹ, anh Hai, chị Ba, và tôi là cô Út, cùng với bốn đứa cháu. Ba làm nghề đóng hòm, một nghề mà nhiều người có lẽ sẽ ái ngại, nhưng với Ba, đó là cái nghề đầy nhân ái. Từ những khúc gỗ thô, qua bàn tay khéo léo của Ba và thợ, những chiếc hòm đẹp đẽ được tạo ra, không chỉ là nơi an nghỉ cuối cùng, mà còn là tình thương, là lòng trắc ẩn Ba dành cho những người đã khuất và cả những gia đình nghèo khổ không đủ tiền lo liệu cho người thân.

Ba không chỉ là người buôn bán, ông còn là người cho đi. Nhiều lần, những người nghèo trong xóm của bạn Ba đến xin hòm, Ba luôn sẵn sàng giúp đỡ. Ông không chỉ cho hòm mà còn cho cả xe đưa về nhà, thậm chí cho thợ đến tận nơi để tận liệm cho người mất. Tôi nhớ rõ, một lần Ba nghi ngờ một cặp vợ chồng đến xin hòm để bán lại, Ba cho thợ đi theo. Khi biết sự thật, Ba không tức giận, chỉ lặng lẽ thay đổi cách giúp đỡ, để tránh những lần sau có kẻ lợi dụng lòng tốt của ông. Ba không trách móc, chỉ âm thầm tiếp tục con đường thiện lành của mình.

Tình yêu thương của Ba còn lan tỏa vào cả những năm tháng khó khăn của chiến tranh. Năm Mậu Thân 1968, nhà nước giới nghiêm, xe cộ bị kẹt dài từ nhà tôi đến Phú Lâm. Hành khách kẹt lại trên xe, đói khát không còn tiền. Ba nhìn thấy cảnh đó, lập tức kêu gọi xóm làng, mọi người cùng nhau góp gạo, thức ăn. Nhà tôi trở thành nơi cứu trợ tạm thời, bữa cơm đạm bạc với cơm, cháo, trứng, nước mắm nhưng đầy ắp tình người. Ba, Mẹ và những người thợ cùng nhau nấu ăn, dọn cơm cho từng tốp hành khách. Dù khó khăn nhưng gia đình tôi luôn mở rộng tấm lòng, như cách Ba sống cả cuộc đời, luôn nghĩ cho người khác.

Rồi năm 1975 ập đến, cuộc sống thay đổi, Ba lo lắng cho cả gia đình sau khi đổi tiền. Nhưng Ba vẫn lạc quan, cầm số tiền ít ỏi trong tay mà nói với Mẹ:

- Nhà mình còn nhiều hòm, chắc còn sống được.

Ba luôn là chỗ dựa vững chắc, luôn làm mọi cách để đảm bảo cả nhà không thiếu thốn, dù cuộc sống có khó khăn đến đâu.

Ngày Ba nhập viện, tôi không thể nào quên được. Ba nằm đó, lo lắng cho gia đình, lo cho những người còn sống, đến cuối cùng Ba vẫn nghĩ cho người khác. Ba ra đi lặng lẽ, nhẹ nhàng như cách ông đã từng mong muốn – một cái chết bình an, không đau đớn, như bao người mà ông đã từng chăm sóc khi họ rời bỏ cõi đời.

Ba mất rồi, nhưng hình ảnh ông, lời dạy dỗ của ông, vẫn sống mãi trong tâm trí tôi và các anh chị em. Ba hay nói:

- Ba làm phước để đức lại cho các con, nếu sau này ra đường có ai muốn đánh con hai cái, con nhớ nói tên của Ba cho họ biết, thì họ chỉ đánh con một cái thôi.

Ba ơi, con hiểu rồi, đó không chỉ là lời dạy về lòng nhân từ, mà còn là sự tự hào về tấm lòng quảng đại, nhân ái của Ba.

Giờ đây, mỗi khi nhớ về Ba, nước mắt chúng con lại rơi. Ba không còn, nhưng lòng thương yêu và nhân ái của Ba vẫn sống mãi trong trái tim của chúng con, trong từng nhịp thở của cuộc sống, trong cách mà chúng con đối xử với cuộc đời./.

Chu Thị Hồng Hạnh